

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὅ ν ο .
 Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δ ε κ α φ ρ ά γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεύομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Μάη τοῦ μηνὸς δευτέρα
 καὶ ἄνθοστόλιστος ἡμέρα.

Ἔτος χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
 ποῦ μὲ μάντεις εὐοίωνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω.

Χίλια καὶ τρακόσα καὶ τριανταένα,
 καὶ τοῦ Μάη ρόδα καταιματωμένα.

Λόγια λίγα
 γιὰ τὸν Πήγα.

Ποιὸ τάχατε μᾶς ἔβασκανε καταραμένο μάτι
 καὶ ὁ Βασιλῆας μας ἄρρωστος ἔπεσε στὸ κρεββάτι;

Παρήγοραῖς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
 φωναῖς ἀντιλαλοῦν:
 σὲ λεβεντιὰ Βασιλικὴ
 ἄρρώστειαις δὲν κολλοῦν.

Σ' αὐτόν, ποῦ στέκεται ὕψηλά,
 σ' αὐτόν, ποῦ Νίκη τοῦ γελαῖ
 καὶ τὸ σπαθὶ τοῦ ζώνει,
 ἄρρώστεια δὲν ριζώνει.

Ἀπὸ τοῦ κόσμου τὴν ψυχὴ
 μὲ θλίψι καὶ μὲ πόνο
 μία μεγάλη προσευχὴ
 φθάνει ὕψηλὰ στὸν Θρόνον.

Τοῦτος τοῦ Γένους θησαυρός,
 μαζὶ μὲ τοῦτον ὁ Σταυρός
 καὶ κάθε θεία χάρις.

Σήκω, κουμπάρε τοῦ Στρατοῦ,
 μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ λυτρωτοῦ
 λεβέντης καββαλάρης.

Σελλῶστε γιὰ τὸν νικητὴ
 τὰ φτερωμένα τάτια,
 δὲν πᾶν γιὰ τέτοιο λυτρωτὴ
 ἄρρώστειαις καὶ κρεββάτια.

Κι' ἂν ὅλα πάρουνε φωτιὰ καὶ γίνουνε ντιβάνι
 ὁ Βασιλῆας νᾶναι καλά, καὶ Αὐτὸς τὰ ξαναφτειάνει.

Φαυλούλης και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

Α.

Φ.— Άς πιούμε σ' όλων τήν υγεία...
ξημέρωσε Πρωτομαγιά,
βρέ Περικλή κασίδη.

Λουλούδια, κάλλος έξοχής,
κι' εγώ γάϊδαρος πανευτυχής
κυλιέται σ' τὸ γρασιδί.

Μέσα σ' τῆς ἀνθρωπότητος τὸ χάλι, σαχλομούρη,
μακάοι νάμουνα κι' ἐγὼ ξετσιπίωτο γαϊδοῦρι.
Μακάρι ξένοιαστος κι' ἐγὼ κι' οὐδέτερος νὰ γκάριζα
μαζί με τὰ λαλούμενα, μαζί με τὰ σαντούρια,
καί ξαπλωμένος ἀναιδῶς ἐκείνους νὰ μακάριζα,
ποῦχαν τήν τύχη τήν καλή νὰ γεννηθοῦν γαϊδοῦρια.

Μέσα σ' τῆς ἀνθρωπότητος τήν πόρωσι τήν τόση
κι' ἐγὼ, βρέ Περικλέτο μου, ποῦ δὲν μοῦ λείπει γινῶσι.
ἔλα τὰ γράφω σήμερα σ' τὴν τρύπια μου πατοῦνα...

Μάης χαρὰς κοκκινωπής,
ποῦχει τὸ χρώμα τῆς ντροπῆς
μόνον ἢ παπαροῦνα.

Σὲ πόνους, σὲ μαρτύρια
δεινῆς οὐδετερότητος
μὰς ἤλθαν ἀνθεστήρια
καὶ γλέντια τῆς νεότητος.

Ἀπὸ παντοῦ, βρέ Περικλή, μπαροῦτι μοῦ βρωμάει,
καὶ κόσμοι καταστρέφονται καὶ κόσμοι μὴδενίζονται,
ἔλοι τραβοῦν σ' τῆς ἐξοχαῖς νὰ πιάσουνε τὸν Μάη
κι' οἱ κυδερνῶντες μοναχὰ με σκέψεις βασανίζονται.

Ὁ Μάης ἤλθε... χὰ χὰ χὰ!..
κι' αὐτοὶ πλανῶνται μοναχὰ
σὲ σκέψεων ἀδύσους.

Ἀπὸ τοὺς κόπους τοὺς ἀδρούς
καιρὸ δὲν ἔχουν σ' τοὺς φαίδρους
νὰ τρέξουν Παραδείσους.

Συμβούλια νυχθημερόν,
πηγαίνουν μ' ὕψος σοβαρόν
καὶ φεύγουν σοβαρότεροι.

Δὲν ἐνθυμοῦνται ἔδω ξανά
τέτοια Συμβούλια τρανὰ
μήτε κι' οἱ γεροντότεροι.

Ἀμέτρητα Συμβούλια καὶ δυνατό νυκτέρι,
σύσκεψις τὸ ξημέρωμα, κι' ἄλλη τὸ μεσημέρι.
Τάχατε τί νὰ γίνεται; τάχατε τί θὰ γίνη;
μὴν τοὺς ῥωτᾶτε, βρέ παιδιά, .. θὰ τὸ σκεφθοῦν ἐκείνοι.

Ὁ Μάης σ' τοὺς ἀγρούς καλεῖ,
κι' ἐγὼ τονίζω πιδ πολὺ
γι' αὐτοὺς μεγαλυνάρια.

Ποῦ τὸ μυαλὸ καταπονοῦν
καὶ κινδυνεύουν νὰ γενοῦν
με σκέψεις σὰν σουδάρια.

Β.

Π.— Ἦλθε καὶ πάλι Μὰς,
πολλὴ χαρὰ γιὰ μὰς.

Ἐμπρὸς εἰς τὰ Σεπέλια...
κάτω σ' τὰ περιδόλια
βαροῦνα τὰ βιολιά.

Χρυσὸ βαστώντας δόρυ
χορεύει καὶ μιὰ κόρη
με ξεπλεκα μαλλιά.

Ἐμπρὸς σὲ Μάη κήπους
καὶ μὴν ἀκοῦτε κτύπους
καὶ βόλια περισσά.

Σὲ κόσμου ξεραῖλα
τῶν Ἑσπερίδων μῆλα
νὰ δρέψουμε χρυσά.

Σήμερα μες σ' τὴν κτίσι
μόνον ἀνισορρόπους
κυττάξεις καὶ βαρβάρους.

Κι' ὅπως θὰ καταντήση
δὲν θάναί πιδ γι' ἀνθρώπους,
μὰ μήτε γιὰ γαϊδάρους.

Ὁ Μάης μὰς γελά,
καὶ στέφανα πολλὰ
σ' τὸ διάβα του μὰς ρίχνει.

Βροντοῦν στρατῶν φουσάτα,
καὶ μ' αἵματα γεμάτα
τὰ χέρια του μὰς δείχνει.

Καὶ μοῦ γελά καὶ τοῦ γελῶ...
καλῶς σ' τὸν Μάη τὸν τρελλό,
καλῶς σ' τὸν παιχιδιάρη,
ὅπου μισεὶ τὸν Ἄρη.

Καλῶς σ' τὸν χρυσομάλλη μὰς σ' τοῦ κόσμου τῇ σφαγῇ,
σ' τοῦ κόσμου τὸ καμίνι,
ποῦ μήτε γαϊδουράγκαθο γιὰ στέφανο σ' τῇ γῇ
μὰ μέρα δὲν θὰ μείνῃ.

Καλῶς σ' τὸν, ποῦ ξεκούφανε ταῦτιά μας κι' οἱ τενόροι
μ' ἀδιάκοπαις κραυγαῖς,
καλῶς σ' τὸν, ὅπου κι' οἱ Ρωμηοὶ θὰ ξαναβάλουν πλώρη
γιὰ κάλπαις κι' ἐκλογαῖς.

Καλῶς σ' τὸν, ποῦ ψηφοθηρεῖ καθέναν φιλαράκος,
καλῶς σ' τὸν, ὅπου κελαιδοῦν γλυκύλαα πουλάκια
πὼς τώρα συνδυάζεται κι' ὁ Τριανταφυλλάκος
μαζί με τριαντάφυλλα καὶ τριανταφυλλάκια.

Καλῶς σ' τὸν, ὅπου πρόσφυγες κι' ἀπὸ τῆς γῆς τῆς δούλης
ἔχουν γιὰ κάλπαις σήμερα πολὺ παροξυσμό,
καὶ τὸν Θεοδωρόπουλο λένε πὼς ὁ Στρατοῦλης
δὲν δέχεται νὰ τὸν δεχθῇ μες σ' τὸν συνδυασμό.

Καλῶς σ' τὸν χρυσομάλλη μὰς μες σ' τὴν ἀνατροπή,
κοντά μου πάει κι' ἔρχεται ψηφοθηρῶν μελίτσι,
καὶ περιμένω τὴν Ἀντάντ ν' ἀκούσω τί θὰ πῇ,
κι' ἂν τὴν ἀκεραιότητα θὰ μὰς ἐξασφαλίσῃ.

Ὡσὰν ξέστρωτο γαϊδοῦρι
σ' τὸ γρασιδί ξαπλωμένος
νοιώθω σφρίγος, νοιώθω μένος
γιὰ νὰ σπάσω κάθε μοῦρη.

Ἦλθε Μάης, ἤλθε Μὰς,
τί τρελλὴ χαρὰ γιὰ μὰς.
Ὅλα κατὰ μέρος ἄστα
κι' ἔλα τὰ ποτήρια σπάστα.

Γ.

Φ.— Κόττα τοὺς κάμπους, Περικλή, γεμάτους χαμο-
πάει κι' ἡ Λουζιτάνια σ' τὸ φούντο με τορπίλη. [μῆλι...
Πάει κι' ἡ Λουζιτάνια κι' ἔγινε μέγας θρήνος,
πάει μαζί κι' ὁ Βάνδεμπλιτ, ὁ πλούσιος ἐκεῖνος.

Μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους, τοὺς τόσον ἀπαισίους,
κι' αὐτὴ λοιπὸν ἔχ' ἄθῃ
σ' τῶν θαλασσῶν τὰ βάθη
με τόσους ἐπιβάτας ἀπόρους καὶ πλουσίους.

Πάει λοιπὸν κι' ἐκείνη,
ἀλλὰ καὶ ποῖος θὰ μείνῃ,
ποῦ μέσα σὲ πελάγη
δὲν θὰ σκυλοπνιγῇ;
Θεὸς νὰ μὰς φυλάγῃ
κι' ἀπὸ νερὸ καὶ γῆ.

Καὶ μὴ θαρρῆς πὼς μένων εἰς τὴν οὐδετερότητα
ἔχεις ἀσφαλισμένην καὶ τὴν ἀκεραιότητα.
Μήτε μ' ἐκείνην δένεις καλὰ τὸν γάϊδαρό σου,
κι' οὐδέτερος ἂν εἶσαι νὰ κάνῃς τὸν σταυρὸ σου.

Ἐκεῖ ποῦ πᾶς τὸν Μάη χαρούμενος νὰ δρέψῃς,
νὰ πιῇς καὶ νὰ χορέψῃς,
ἀπάνω σ' τῆς χαρᾶς σου καὶ σ' τὰ τρελλὰ τὰ γέλοια σου
ἴσως νὰ δῇς τορπίλαις ἀνάμεσα σ' τὰ σκέλια σου.

Τορπίλαις ἀποκάτω μας καὶ μπόμπαις ἀπὸ πάνω,
γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ κι' ἐμένα
μὲ πᾶει τρία κι' ἕνα,
δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Πάντα τῆς γῆς ἀνόσια,
θυέστεια συμπτώσια,
θυμάτων ἐκατόμβαι.

Κόσμος φωνάζει πῶ πῶ!..
κι' ὅπερ τὴν γῆν, ἀλλὰ κι' ὅπερ
τορπίλαι τε καὶ βόμβαι.

Ποῦ τὰ πάντα τυρπολεῖ...
ποῦ φῶγμεν, ἀμαρτωλοῖ,
οὐκ ἔστι σωτηρία
γιὰ σῶφρονας καὶ παλαβοῦς...
θαρρεῖς πὼς μες ἀπὸ κλωθοῦς
ἐξώρμησαν θηρία.

Ὁ Περικλὴ τῶν Ἀθηνῶν,
πρόσεχε νύκτα μέρα,
γιατὶ τορπίλαις πιθανὸν
νὰ ρῖξουν καὶ σ' τὴν ξέρα.

Κι' ἂν σὺ ποθῇς οὐδέτερος νὰ ζῇς ἐν νηπιῇ,
πρόσεχε ἔδω, πρόσσεχε ἐκεῖ,
πρίν καὶ σ' τὸ τρύπιο σου βρακί
σοῦ κρύψουνε καμμία.

Μὴν κάνῃς μήτε μακρυνέ,
μὴν κάνῃς μήτε κοντηνέ
ἀναψυχῆς ταξείδι.

Πάνε κι' οὐδετερότητες,
πάνε κι' ἀκεραιότητες,
μαρούλια μετ' ὅδε.

Π.—

Λουζιτάνια... γιὰ σένα
πένθος πᾶσαν γῆν ἰκάνει...
κόσμος κλαίει στὰ χαμένα
καὶ δὲν ξέρει τὴν νύκτα.

ὦχ! ἄλλοι καὶ τρεῖς ἄλλοι!..
πνίγηκε καὶ μιὰ κοντέσσα...
τὴν καλὰ, βρὲ Φασουλῇ,
ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν μέσα.

Καλὰ κάνεις, ἀδελφέ μου,
ποῦ γιὰ ναύλους δὲν ἔοδεύεις
καὶ ποτὲ δὲν ταξειδεύεις.

Καὶ πρὸ πάντων σὲ πολέμου
καὶ σὲ χαλασμοῦ καιροῦς,
κατὰ πάντα φοβεροῦς.

Ὅλα μὲς σ' αὐτὴ τὴν πλάσι,
ποῦ κοντεύει νὰ χαλάσει,
καταντήσανε κουρέλια.

Κι' ἐγὼ βλέπωντας ψηλά,
βλέπωντας καὶ χαμηλά,
ξεκαρδίζομαι στὰ γέλοια.

Μούντζωνα καὶ τὰς προόδους
κι' ὅλα τᾶλλα τὰ γελοῖα...
ἀνθρωπότητος κτηνώδους
ἀποκτήνωσις τελεία.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμο πᾶ
δὲν εὐρίσκεις ἀνθρωπιὰ,
κι' ἂν τὴν ψάχνῃς, τραγογένῃ,
μετ' ἀνάρτι Διογένῃ.

Ῥήμαξαν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι
πρασινάδες, περιδόλια,
κι' ἀνθρωποῖ ῥωτοῦν καὶ κτήνη
γιὰ τὴν ἀνθρωπιὰ τὴν δόλια.

Τὴν νύκτα; ποῦ μένει;
ἴσως βρίσκεται κρυμμένη
σὲ τρανῶν πλεονεξία.

Σὲ καπνοὺς μαχῶν ἀγρίων
καὶ σ' ἐκρήξεις ἀερίων,
ὅπου φέρνουν ἀσφυξία.

Ἐκεῖ σὲ πτώματα νεκρῶν
καὶ σ' ἄμορφα κουφάρια
ἀκούς μεγάλων καὶ μικρῶν
Ἑβραϊκά παζάρια.

Τὴν θὰ μοῦ δώσης, ἀδελφέ, γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω
κι' ἐγὼ μετ' αὐτὸν καυγᾶ μου,
καὶ τὴν δίνεις γιὰ νὰ βγῶ καὶ τὴν γιὰ νὰ καθίσω
οὐδέτερος στ' αὐτὰ μου.

Ε'.

**Μέσα σ' τὴν πρασινάδα
τοῦ Μάη πατινάδα.**

Μαίῃ μου χρυσομάλλῃ
ἤλθες καὶ τὰ ἄδονι ψάλλει
ὅτι θᾶχουμε καὶ πάλι
κάλπαις κι' ἐκλογαῖς.

Ἄρης τρίζει σπιρουνάτος,
γύρω καιομένη βάτος,
μὰ γιὰ ψήφους δρετὸν τὸ κράτος
τὸ νομοταγές.

Ἄδεις αὐτὸ κι' αὐτὸ τὸ κύμα
πῶς πηγαίνουν μ' ἓνα βῆμα
μὲς στ' ἀπέραντον τῶν μνημάτων,
τὸν Ὀκεανόν.

Ἐπὶ σ' ἐκλογῆς λιμένα
πάντα μὲ πόθον ἓνα
καὶ κρανία μαλαωμένα,
μὰ κι' ἐκτὸς φρενῶν.

Ἐνὶ πόλεμος σαρόνει
ὅσα θεμελιόνουν χρόνοι,
τὸ Ῥωμαϊκὸ σκαρόνει
γλέντια δυνατά.

Κι' ἐκθαμβοῦν τὸ βλέπουν πάντες
καὶ διπλάσις τριπλάσις Ἀντάντες,
κι' αὐτὸ λέει: καλὲς ἄντες,
κι' ἄνθη τοὺς πετὰ.